

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Závadskej, členiek senátu JUDr. Marianny Reiffovej a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa **RNDr. M. S. CSc.**, bytom K. Česká republika, proti odporkyni **Sociálnej poisťovni v Bratislave**, ul. 29. augusta č. 8, Bratislava, o výšku invalidného dôchodku, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. marca 2007, č.k. 5 Sd 36/2004-46, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 27. marca 2007, č.k. 5 Sd 36/2004-46, **potvrdzuje**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 27. marca 2007, č.k. 5 Sd 36/2004-46 potvrdil rozhodnutie, ktorým odporkyňa priznala navrhovateľovi podľa § 29 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov, /ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“/ a článku 11 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení /ďalej len „Zmluva o sociálnom zabezpečení“/ od 27. júna 2002 invalidný dôchodok v sume 732 Sk mesačne. V uvedenej sume je zahnutá úprava podľa zákona č. 385/2001 Z.z. Od júla 2002 odporkyňa priznala navrhovateľovi podľa zákona č. 306/2002 Z.z. invalidný dôchodok v sume 769 Sk mesačne.

Týmto rozsudkom Krajský súd v Bratislave potvrdil aj zmenové rozhodnutie z 21. novembra 2003 číslo X., ktorým odporkyňa po dodatočnom zhodnotení hrubých zárobkov od 1. marca 1996 do 31. júla 1998 do priemerného mesačného zárobku /ďalej len PMZ/, podľa § 29 a § 94 zákona o sociálnom zabezpečení a článku 11 Zmluvy o sociálnom zabezpečení priznala navrhovateľovi od 27. júna 2002 invalidný dôchodok v sume 845 Sk mesačne. V uvedenej sume je zahrnutá úprava podľa zákona č. 385/2001 Z.z. Navrhovateľovi tak od júla 2002 patrí invalidný dôchodok zvýšený podľa zákona č. 306/2002 Z.z. v sume 888 Sk mesačne a od júla 2003 zvýšený podľa zákona č. 222/2003 Z.z. v sume 942 Sk mesačne.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že ku skončeniu pracovného pomeru navrhovateľa so spoločnosťou S. a.s. Bratislava došlo dohodou ku dňu 31. júla 1998, čo zodpovedá potvrdeniu jeho zamestnávateľa, preto navrhovateľovi nebolo možné hodnotiť ako dobu zamestnania aj obdobie do 31. decembra 1998. Okrem toho invalidný dôchodok bol navrhovateľovi priznaný od 27. júna 2002, t.j. za účinnosti zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov /ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“/, preto posudzovanie nároku navrhovateľa podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 /teda podľa zákona o sociálnom zabezpečení/ zodpovedalo zákonu. Inými nárokmi ako boli riešené napadnutý rozhodnutím sa zaoberať nemohol.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ. K trvaniu vedľajšieho pracovného pomeru vo firme S. a.s. v Bratislave uviedol, že do 31. mája 1998 dostával pravidelne výplatu, ale na výplatu za mesiac jún a júl 1998 musel čakať do novembra 1999. Vtedy dostal príslub, že peniaze za rok 1998 dostane, keď sa finančné postavenie firmy zlepší, ale vo februári 2000 mal iba potvrdenia o výplate do 31. júla 1998 a zvyšok mu doplatený nebol a výplatu za vedľajší pracovný pomer ani za zmluvu o dielo už nedostal. Bol si vedomý skutočnosti, že odporkyňa mu nemohla zarátať mesiace august až september 1998 ako pracovnú činnosť so zárobkom, ale žiadal ich započítať len ako odpracovanú dobu z dôvodu, aby mu Česká správa sociálneho zabezpečenia, ktorá zastavila výplatu jeho dôchodku od októbra 1999 na jeden rok, mohla dlžnú sumu vrátiť.

Odporkyňa vo vyjadrení na odvolanie navrhovateľa navrhla napadnutý rozsudok krajského súdu v plnom rozsahu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací /§ 250s v spojení s § 246c OSP/ preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel K záveru. že odvolaniu navrhovateľa nie je možné vyhovieť.

Z obsahu súdneho spisu ale aj administratívneho spisu navrhovateľa, zadováženého od odporkyne vyplýva, že rozhodnutím Českej správy sociálneho zabezpečenia v Prahe v Českej republike zo 14. augusta 2003 číslo X./52 bol navrhovateľovi priznaný plný invalidný dôchodok od 27. júna 2002 podľa § 39 ods. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. v platnom znení a podľa článku 11 Zmluvy o sociálnom zabezpečení mu bola zhodnotená aj doba poistenia získaná na území Slovenskej republiky od 1. januára 1993 do 31. júla 1994 a od 1. marca 1996 do 31. júla 1998.

Rozhodnutiami odporkyne z 8. mája 2003 a z 21. novembra 2003, obidve pod číslom X., bol navrhovateľovi priznaný čiastkový invalidný dôchodok od 27. júna 2002. Rozhodnutím z 21. novembra 2003 odporkyňa čiastočne vyhovelá námietkam navrhovateľa a po vykonanom zisťovaní mu zhodnotila pre PMZ aj hrubé zárobky, dosahované navrhovateľom v čase od 1. marca 1996 do 31. júla 1998 u zamestnávateľa S. a.s., U. 3, B..

Navrhovateľ má trvalé bydlisko na území Českej republiky, preto mu bol invalidný dôchodok zo slovenského systému sociálneho zabezpečenia priznaný podľa Zmluvy o sociálnom zabezpečení.

Podľa článku 11 Zmluvy o sociálnom zabezpečení rozsah a spôsob hodnotenia dôb zabezpečenia sa spravuje právnymi predpismi toho zmluvného štátu, v ktorého dôchodkovom zabezpečení sa tieto doby získali a ustanoveniami článku 20 Zmluvy.

Dobu zamestnania navrhovateľa do rozdelenia ČSFR posudzuje vzhľadom na článok 20 ods. 2 Zmluvy o sociálnom zabezpečení v spojení s článkom 15 ods. 2 Správnej dohody o vykonávaní zmluvy Česká správa sociálneho zabezpečenia s prihliadnutím na trvalé bydlisko navrhovateľa. Invalidný dôchodok bol preto navrhovateľovi priznaný v zmysle článku 11 ods. 3 Zmluvy s prihliadnutím na doby zabezpečenia získané v obidvoch zmluvných štátoch.

Na území Slovenskej republiky navrhovateľ získal dobu zamestnania od 1. januára 1993 do 31. júla 1998 v počte 1460 dní, t.j. 4 roky, ktoré mu odporkyňa preskúmanými rozhodnutiami zhodnotila. Spornou zostala len doba poistenia zamestnania od 1. augusta 1998 do 31. decembra 1998 v organizácii S., a.s. Bratislava, ku ktorej navrhovateľ ani v odvolaní nové skutočnosti nepredložil. Naopak, sám navrhovateľ v odvolaní uviedol, že peniaze do 31. mája 1998 dostával pravidelne, na výplatu za mesiace jún a júl 1998 musel čakať do novembra 1999, dokedy mu ešte bolo sľubované, že peniaze za rok 1998 dostane, keď sa finančné postavenie firmy zlepší. Vo februári 2000 mal iba potvrdenie o výplate do 31. júla 1998. Ďalej navrhovateľ uviedol, že od S., a.s. už ale nikdy nič viac nedostal, ani výplatu za vedľajší pracovný pomer, ani za nejakú spomínanú zmluvu o dielo.

Vzhľadom na uvedené, nebolo možné navrhovateľovi vyhovieť požiadavke uvedenej v odvolaní, „aby mu boli tieto mesiace zarátané, aj keď s nulovým zárobkom, aby mu ČSSZ mohla vrátiť dlžnú čiastku na dôchodku“, pretože dobu poistenia možno pre dôchodkové účely zhodnotiť len na základe dokladov, vystavených oprávnenou osobou a nie na základe úvahy správneho orgánu alebo súdu. Z dôvodu, že navrhovateľ nepreukázal skončenie pracovného pomeru k inému dňu, ako k 31. júlu 1998, musel odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa § 219 OSP ako vecne správny potvrdiť.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd nepriznal s poukazom na § 250k ods. 1 OSP, lebo nemal v odvolacom konaní úspech.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. septembra 2008

JUDr. Elena Závadská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Mária Kráľová